

Κυριακή 23η Μαΐου 2021

Κυριακή τοῦ παραλύτου

(Ἰω. 5, 1 – 15).

«Ἴδε ὑγιῆς γέγονας· μηκέτι ἀμάρτανε»

(Ἰω. 5, 14).

Μέσα στήν ἀναστάσιμη χαρά καί στό φῶς τοῦ θριάμβου τῆς ζωῆς πορευόμαστε αὐτή τήν περίοδο, καθώς βιώνουμε τήν παρουσία τοῦ ἀναστημένου Λυτρωτῆ στήν ὑπαρξή μας. Σήμερα Τόν βλέπουμε νά θαυματουργεῖ καί νά προκαλεῖ τήν ἀνθρώπινη λογική καί τήν ἀνθρώπινη εὐσέβεια, γιατί πάντοτε ὁ Ἰησοῦς στάθηκε ἕνα πρόσωπο ρηξικέλευθο «εἰς πτώσιν καί ἀνάστασιν πολλῶν». Ἐπιτελεῖ μία θεραπεία, γιά νά ἐπιτύχει τήν ἀληθινή μετάνοια καί ὄχι γιά νά ἀποκαταστήσει τή σωματική ἀδυναμία.

Ὁ Κύριος πλησιάζει τόν παράλυτο μέ τήν παντοδυναμία Του καί τήν παντογνωσία Του, γιά νά τοῦ χαρίσει τήν ἐπίγνωση τῆς ἀμαρτωλότητάς του καί τήν ἀληθινή δύναμη τῆς μετάνοιας. Ἐμεῖς θέλουμε ἕνα Θεό ὑπηρέτη, ἰατρό, νοσοκόμο, ἔτοιμο νά κάνει τό θέλημά μας καί νά ἱκανοποιεῖ τίς ἐπιθυμίες καί τίς φτηνές μας ἀνάγκες. Θέλουμε ἕνα Θεό πού θά κάνει ὑπακοή στούς νόμους, πού θά ἀκολουθεῖ φόρμες, πού θά ὑποτάσσεται σέ κανόνες. Μᾶς σκανδαλίζει ἡ ἐλευθερία τοῦ Θεοῦ. Μᾶς στεναχωρεῖ ἡ σοφία τοῦ Πατέρα. Οἱ ἐνέργειες τοῦ Σωτήρα ὑπερβαίνουν τά δικά μας μέτρα κατανόησης καί γι' αὐτό τίς ἀπορρίπτουμε. Ὅ,τι δέν καταλαβαίνουμε δέν προσπαθοῦμε νά τό ψάξουμε, σπεύδουμε νά τό διαγράψουμε, γιατί φοβόμαστε πώς, ἂν τό καταλάβουμε, θά ξεβουλευτοῦμε ἀπό τή ραστώνη καί τήν πνευματική τεμπελιά στήν ὁποία συνηθίσαμε. Ὁ Κύριος, ὅμως, διαφυλάσσει τήν ἐλευθερία Του. Ἄρνεῖται νά ὑποκύψει στίς ἀνθρώπινες μικρότητες. Δέν βλέπει τά πράγματα μέ τίς

δικές μας ἐλαττωματικές και μυωπικές προοπτικές, ἀλλά τά ρυθμίζει μέ γνώμονα τό ἀληθινό συμφέρον μας και μέ σκοπό τό κέρδος τῆς αἰωνιότητος.

Σήμερα ἡ προσέγγιση τοῦ παραλυτικοῦ δέν γίνεται γιά νά θεραπευθεῖ ἀπό τήν ἀναπηρία τοῦ σώματος, ἀλλά γιά νά ἐλευθερωθεῖ ἀπό τήν ἀναπηρία τοῦ πνεύματος και ἀπό τά σκληρά δεσμά τῆς ἁμαρτίας. Ὁ Νικητής τοῦ θανάτου και Ἐλευθερωτής τοῦ ἀνθρώπου λέγει στόν παράλυτο: «Ἴδε ὑγιῆς γεγονός· μηκέτι ἁμάρτανε». Τοῦ ὑπενθυμίζει μέ τά λόγια αὐτά πώς ἡ ἀναπηρία πού ὑπέμεινε γιά εἴκοσι και ὀκτώ χρόνια ἦταν τό ἀποτέλεσμα και ὁ καρπός τῆς ἁμαρτίας του. Τοῦ ὑπομιμνήσκει πώς ἡ ἀναπηρία τοῦ σώματος δέν εἶναι ἡ ἀληθινή συμφορά του. Ὑπάρχουν χειρότερες καταστάσεις ἀπό τίς σωματικές ἀσθένειες, ἀπό τίς ἀρρώστιες και τίς ἀναπηρίες τῆς σάρκας. Ἡ χειρότερη συμφορά εἶναι ἡ ἀσθένεια τῆς ψυχῆς ἀπό τό θανατηφόρο ἰό τῆς ἁμαρτίας. Ἡ μεγαλύτερη ἀναπηρία εἶναι

ἡ δέσμευση τοῦ ἀνθρώπου στό καροτσάκι τοῦ πάθους, στίς χειροπέδες τῆς ἐξάρτησης, στά κάτεργα τῆς ἔξης καί τῆς πτώσης.

Οἱ ἄνθρωποι δυσφοροῦμε μέ τίς ἀρρώστιες τοῦ σώματος καί θέλουμε νά ἀπαλλαγοῦμε ἀπ' αὐτές. Ἐνίοτε, ὅμως, αὐτές οἱ ἀρρώστιες εἶναι ἡ κάθαρσή μας ἀπό τή βρωμιά τῆς ἀμαρτίας. Οἱ ἀδυναμίες καί οἱ ἀναπηρίες τοῦ σώματος δυναμώνουν καί λαμπρύνουν τήν ψυχή, στεριώνουν ἕνα χαρακτήρα φιλότιμο καί καρτερικό, σπέρνουν καί χτίζουν τήν ταπείνωση, καρποφοροῦν τή φιλοτιμία καί τήν ἀγάπη. Οἱ ἀσθένειες τοῦ σώματος, μέσ' ἀπό τήν ταλαιπωρία καί τόν πόνο, μᾶς προετοιμάζουν μέ τόν καλύτερο τρόπο γιά τή συνάντησή μας μέ τό Χριστό. Ὁ παράλυτος εἰκοσιοκτώ χρόνια προετοιμάστηκε γιά τή συνάντησή του μέ τό Σωτήρα. Παρότι ἔλαβε ἀπό Ἐκεῖνον τή θεραπεία τοῦ σώματος, δέν ὠρίμασε ὅπως ἔπρεπε γιά νά πετύχει καί τήν θεραπεία τῆς ψυχῆς του. Γι' αὐτό ὁ Κύριος τοῦ λέγει: «ἴδε ὑγιῆς γέγονας· μηκέτι ἀμάρτανε».

Τίποτε δέν πρόκειται νά κερδίσουμε ἂν ἔχουμε ἕνα ὑγιές καί εὐρωστο σῶμα, ἀλλά κρύβουμε μέσα μας μία ψυχή μολυσμένη ἀπό τό μικρόβιο τῆς ἁμαρτίας καί τήν ἀσθένεια τῶν πτώσεων. Στήν ἐποχή μας ἔχουμε ἀναγάγει τήν ὑγεία τοῦ σώματος σέ ὑπέρτατο ἀγαθό καί σέ πολύτιμη εὐχή, πού τήν ἀνταλλάσσουμε μεταξύ μας. Κάναμε ἐκχωρήσεις τῶν ἀρχῶν καί τῶν ἀξιῶν μας, γιά νά κρατήσουμε τήν ὑγεία τοῦ σώματος. Προδίδουμε τήν ἐλευθερία καί τήν ἀξιοπρέπειά μας, γιά νά μή χάσουμε κάτι τό ὁποῖο οὕτως ἤ ἄλλως εἶναι πεπερασμένο καί πρόσκαιρο. Ὅσο καί ἂν κρατήσουμε τά σώματά μας ὑγιῆ, θά ἔλθει ὁ θάνατος νά μᾶς τά κλέψει. Ἀκόμη καί τά πιό καλοδιατηρημένα σώματα κάποτε κλείνονται μέσα στό σκοτεινό τάφο καί χωνεύονται ἀπό τή μάνα γῆ. Ἀντί νά ἐπενδύουμε τόσο πολύ στή σωματική μας ὑγεία καί νά ἀγχωνόμαστε μέ τά ἀτέλειωτα ψευδοπροβλήματα πού συνδέονται μ' αὐτήν, ἴσως εἶναι πιό ἔξυπνο νά ἐπιληφθοῦμε τῆς ψυχικῆς μας ὑγείας καί ἰσορροπίας, νά

ἐπισκεφτοῦμε τό γιατρό τοῦ πνεύματός μας, πού εἶναι ὁ πνευματικός, νά θεραπεύσουμε μέ τή μετάνοια τίς ἐσωτερικές μας ἀδυναμίες καί τά πάθη πού μᾶς ταλαιπωροῦν, νά ἀποφύγουμε τήν ἐπανάληψη τῶν λαθῶν, τά ὅποια μᾶς καθιστοῦν τραγικά ἀνάπηρους καί λειψούς.

Στή δύσκολη ἐποχή πού ζοῦμε ἄς ἀφουγκραστοῦμε τά λόγια τοῦ Χριστοῦ: «ἴδε ὑγιῆς γέγονας· μηκέτι ἀμάρτανε». Νά χαροῦμε μέ τίς ἄπειρες εὐεργεσίες πού ἔχουμε λάβει στή ζωή μας. Νά εὐγνωμονοῦμε γιά τά ἀτελείωτα δῶρα Του καί νά προσέχουμε ἀπό τίς πτώσεις, γιά νά μήν πάθουμε τή μεγαλύτερη συμφορά πού ὑπάρχει, ἡ ὅποια εἶναι ἡ ἀπώλειά Του. Μακάρι μαζί Του νά βαδίζουμε τή λαμπροστόλιστη λεωφόρο τῆς Ἀνάστασης, γιά νά κατασταλάξουμε στά δεξιά τοῦ Οὐράνιου Πατέρα μας, στήν ἀγκαλιά τοῦ Θεοῦ καί Σωτήρα μας. Ἀμήν.